

at det er noget med Daabens Ord, som han vil have sagt i en anden Mening.“

„Ja, Vorherre er en taalmodig Mand,“ sagde Frk. Katinka.

„Ja, det er et Sandhedens Ord, Frk. Gude,“ istemte Væveren og hensank et Øjeblik i tankefuld Tavshed.

Men snart spillede igen det skæve Smil i hans Ansigt, og han sagde:

„Men hvordan gaar det saa egentlig med Jeres egen ny Profet? Ja for vi har natyrlig ogsaa hørt baade et og andet om det derovre til vort. Og det er jo da helt mærkeligt, hvad der saadan fortælles. Han skal jo ligefrem være begyndt at gøre Mirakler nu.“

„Saa-aa, det har jeg dog ikke hørt.“

„Ja ja — han har da allensfals faaet Skik paa hende, den sorte Trine, som I kalder hende ... Det maa da næsten kaldes et Mirakel, skulde jeg tro. Og saa er der jo ogsaa en gammel Mand dernere i Lejet, som han skal have kureret for Drukkenskab ... og det bare ved at gaa ham forbi en Aftenstund og endda ikke sige saa meget som et eneste Ord.“

„Ja saadan fortælles der jo.“

„Ja — sandelig! — det er mærkelige Tider, vi lever i, Frk. Gude! Man gubber sig oven i sit Hoved og veed saamænd mangen Gang knap, hvad man skal tænke om'et.“

Det var Emanuel, de talte om. Han havde nu opholdt sig paa Egnen i nogle Uger og var i den Tid bleven et almindeligt Samtaleemne her, — ja, trods den Tilbagetrukkenhed, hvori han stadig levede, var han paa Vej til at vække et formeligt Røre i visse Dele af Befolkningen. I Begyndelsen havde man vel været mest tilbøjelig til at smile af det klosteragtige Levnet, han førte, og som efter Sigende endog gik saa vidt, at han fastede visse Dage om Ugen for at modstaa Syndens Fristelser. Henne paa Højskolen yntede man rentud om, at han var bleven gal. Men saa hændte det, at den sorte Trine til almindelig Forbavselse viste sig i Kirken, ja endog søgte Herrens Bord; og snart rygtedes det, at det var Emanuel Hansted, der havde haft Del i denne mærkelige Omvendelse. Fra dette Øjeblik slog Stemningen mange Ste-